

NAMN ATT MINNAS:

INGRID GÄRDE-WIDEMAR

Ingrid Gärde-Widemar började sin bana som skönhetsdrottning inom juridiska fakulteten vid Stockholms högskola i början på 30-talet. Nu är hon riksdagens. Man kunde kanske tycka att hon, med hänsyn till den blygsamma konkurrensen i bägge fallen, gjort det lite väl lätt för sig. Men det vore att underskatta henne. Även om hon alltid förstått att välja en omgivning, som kommit henne att framträda till sin yttre fördel och följaktligen ådragit sig såväl professorers som politikers så att säga aprioristiska välvilja, skulle hon haft möjlighet att göra sig gällande dessförutan. Hon är nämligen inte bara misstänkt blond, utan också misstänkt begåvad.

Hennes partivän, hr Ohlin, har i en av sina lyckliga metaforiska stunder kallat henne folkpartiets guldfux. Meningarna tycks vara delade om huruvida denna fux kan rubriceras som i egentlig mening en arbetshäst. Där emot tycks man vara ense om att den kan betecknas som en motionshäst. Ingrid Gärde-Widemar är en mycket alert varelse, som har lätt att intressera sig för nya frågor, inte minst om de kan tänkas bli föremål för publicitet, och om hon också kan beskyllas för bristande uthållighet, måste det sägas att den kompenseras av en ovanlig rörlighet. I rättvisans namn bör man också erinra sig att Ingrid Gärde-Widemar inte blott är politiker, hon sköter dessutom framgångsrikt en advokatpraktik samt en familj om fyra barn och en man, jur. kand. Sven

Widemar, v. verkst. direktör i AB Defibrator.

En av de få politiska kolleger, som inte hör till hennes beundrare, brukar säga att hon är roligare att se på än lyssna till. Den allmänna meningen torde dock vara att hon är väl värd även att åhöra. Av sin far, den kände lagstiftaren och f. justitieministern Natanael Gärde, har hon tagit i arv en skarp juridisk begåvning och ett klart juridiskt omdöme och med dessa goda egenskaper förenar hon en självständighet, som varken böjer sig för föräldra- eller partiauktoriteten. Om det också är sant att hennes far i stor utsträckning jämnat vägen för hennes juridiska framgångar, är det lika sant att hon aldrig kritiklöst accepterat hans votum. Och de animerade debatter, som brukar utspinna sig mellan henne och hennes partivän hr Rylander, 1:a lagutskottets ordförande, när han i ovist nit inte låter henne tala till punkt, är en källa till oförställd glädje för utskottets alla icke-folkpartister.

Under sin tid som ordförande i Kvinnliga Studentföreningen vid Stockholms Högskola var Ingrid Gärde-Widemar lika road av att ordna maskerade som diskussionsaftnar om kvinnans likaberättigande. Denna tilltalande läggning har hon dessbättre i behåll. Om det till omväxling med operamaskeraden — men tanken svindlar — skulle hållas en riksdagsmaskerad, vore det ingen tvekan om att hon skulle gå i spetsen. Den lilla spensliga, bleka damen, med de stora ögonen,

den tunna fågelprofilen och håret av förgyllt guld är full i fan. Hon har ett smittsamt studentikost humör och tar varken sig själv, riksdagen eller ens utrikesministern alltför högtidligt. Trots att han är både professor och politiker, har hon lyckats reta honom till den grad att han kallat henne impertinent.

Visserligen är Ingrid Gärde-Widemar i princip feminist men i praktiken lyckligtvis alldeles feminin. Ingen har sett henne bära blåstrumpor, hon är mycket noga med att kvaliteten skall vara florstunn nylon. Kanske är det en av förklaringarna till att hon har så lätt att samarbeta över partigränserna. Till stor uppbyggelse för sina partikamrater har hon sedan länge haft en talrik skara beundrare bland de yngre

socialdemokratiska riksdagsmännen. Det är ingen hemlighet att Leif Cassel hör till hennes bästa vänner inom riksdagen. Ja, hon har t. o. m. lyckats kollra bort Elis Håstad så att han jämte henne motionerat om prinsessors arvsrätt!

Det är alltså inget tvivel om att Ingrid Gärde-Widemar — som dessutom är riksdagens enda kvinnliga jurist och, låt vara kortvarigt, förvaltat civil beställning — skulle pryda sin plats som konsult i en samlingsregering eller borgerlig koalitionsregering. Det skulle dessutom passa henne ur andra synpunkter. Ty även om hon inte har någon deciderad politisk ärelystnad, har hon alltid varit road, mycket road, av att regera.

G. U.

